

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS SUSIGRAŽINKIME VALSTYBĘ!

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas informacinis leidinys. 2023 m. gegužė. www.susivienijimas.lt

2p.

Pirmieji darbai
Vilniaus miesto
savivaldybėje

3p.

Persekiojimas
už pažiūras
grįžta

4p.

Nacionalinio
susivienijimo
kronika

Sąjūdžiui – 35. Apginkime Sąjūdžio iškovojoimus!

„Sąjūdis siekia atgaivinti pilietiškai sąmoningą ir aktyvią visuomenę, žmogų kaip moraliai atsakingą asmenybę, pilietį – savo krašto šeimininką ir patriotą“.

Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio bendroji programa, 1988 m.

Sąjūdžio protestas, 1988 lapkričio 18 d.

Nacionalinio susivienijimo protestas, 2023 m. balandžio 21 d.

POZICIJA

Tikslas – išaugti į stiprią sąjūdinę jėgą

Prof. Vytautas Radžvilas,
Nacionalinio susivienijimo pirmininkas

Savivaldos rinkimų pamokos

Rinkimai į savivaldą Nacionaliniam susivienijimui tapo lyg ir žvalgyba mūšiu. Pirmuoju rimtu jėgų patikrinimu, turėjusiu atskleisti Partijos politines galimybes ir jos augimo bei stiprėjimo perspektyvas. Laimėtos vietos sostinė Taryboje ir kitose savivaldybėse gauti rinkėjų balsai nenuvylė ir yra didėjančio piliečių pasitikėjimo NS požymis. Tačiau statistiniai rinkimų rodikliai, esant dabartinei Lietuvos padėčiai, negali būti vienintelis sėkmės matas. Nepalyginamai svarbesnė yra politinė rinkimų rezultatų reikšmė. Per šiuo rinkimus NS pavyko sugriauti bent du tvirtai įsišaknijusius ir atrodžiusius beveik neišsklaidomus išankstinius įsitikinimus, arba rinkiminius mitus.

Pirmasis – Lietuvoje susiklosčiusi nomenklatūrinė oligarchinė politinė ir partinė sistema yra nepajudinama. Šiuo permainų trokštantiems gyventojų sluoksniams skleidžiamu mitu peršama valią veikti paralyžiuojanti mintis, kad bet kokie mėginimai kovoti su šia sistema yra

beviltiški ir primena amžiną Sizifo akmens ritinimą į kalną arba yra panašūs į Don Kichoto kovą su vėjo malūnais. Sėkmė Vilniuje parodė: iš pažiūros gelžbetoninė rinkimų barjero siena yra pramušama.

Antrasis jau ketvirtį amžiaus atkakliai kartojamas mitas skelbia, kad vienintelė viltis pasiekti nors šiokių tokių laimėjimų rinkimuose – susivienyti visoms „nesiseminėms“ politinėms jėgoms. Tokia vienybė paprastai suvokiama kaip grynai mechaninė ir todėl dirbtinė sąjunga. Margos, skirtingas ir net visiškai priešingas pažiūras esminiais politiniais klausimais turinčios „opozicinės jėgos“ privalo sudaryti bendrus rinkiminiuos sąrašus vien deklarudamos abstrakčius „kovos su sistema“ šūkius. Dešimtmečius trukusi nesėkmingų rinkimų virtinė turėjo parodyti, kad mechaninio vienijimosi kelias yra politinis akligatvis. NS pasuko kitu keliu. Jis vadovavosi nuostata, kad sėkmės gali tikėtis ne beformis, jokio apibrėžto politinio tapatumo neturintis dirbtinai „sukaltas“ rinkiminis darinys, bet idėjiškai ir programiškai išsigryninusi, todėl

Tęsinys 2 psl.

AKTUALUS INTERVIU

Vytautas Sinica: „Vilniaus miesto taryboje rodysime kitokios politikos pavyzdį“

Dr. Vytautas Sinica,
Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas

Šių metų kovo mėnesį įvykusiuose savivaldos rinkimuose Nacionalinis susivienijimas laimėjo tai, ką laikė esant svarbiausia – patekęs į Vilniaus miesto savivaldybės tarybą, įrodė, kad esminių permainų šalyje siekianti partija gali ir nedemokratiškos rinkimų sistemos sąlygomis laimėti vietų savivaldoje ir įgyti politinę tribūną savo idėjoms skleisti. Apie rinkimus, darbą savivaldoje ir Nacionalinio susivienijimo misiją kalbamės su partijos vicepirmininku dr. Vytautu Sinica.

Kaip vertinate savivaldos rinkimų rezultatus ir kokius tikslus juose kėlėte?

Esame ne kartą sakę, kad Lietuvoje nėra tikros savivaldos ir tai galima pakeisti tik Seime. Tai suprantant, ne taip svarbu, kiek savivaldybių ir mandatų laimėsi. Tačiau ką galima padaryti ir šiomis sąlygomis, tai parodyti kitokios politikos pavyzdį. Geriausia, nes svarbiausia ir matomiausia šalies mastu yra sostinė – Vilniaus savivaldybė. Todėl ten sutelkėme jėgas ir tikslą pasiekėme – patekome į Vilniaus tarybą. Atgaivinome viltį, kad ir dabartinės nedemokratiškos rinkimų sistemos sąlygomis yra įmanoma ir prasminga turėti atstovų savivaldoje, kad šie asmeniniu pavyzdžiu liudytų esminių permainų sostinėje ir visoje šalyje galimybę. Būtent tikėjimo pokyčių galimybe ir ryžto jų siekti šiandien ypač trūksta – žmonės gyvena prisitaikę prie esamų sąlygų arba nuleidę rankas nebetiki, kad galima ką pakeisti. Tačiau tai iš tiesų galima ir Vilniuje tai parodėme, žengę pirmuosius žingsnius.

Tęsinys

aiškų ir lengvai atpažįstamą veidą turinti politinė jėga. Tokia strategija pasirodė esanti veiksminga.

Telktis į sąjūdinio tipo sambūrį

Rinkimai davė ir neįkainojamų pamokų ateičiai. Jie parodė, kad jokia sėkmė, o ką jau kalbėti apie esmines permainas, Lietuvoje yra neįmanoma be nuolatinio ir kantraus politinio šviečiamojo darbo. Net labiausiai pagrįsta ir griežta valdančiųjų tamsių darbų kritika negali jo pakeisti, nes ji pati savaime neugdo pokyčiams įgyvendinti absoliučiai būtinos tautinės ir valstybinės sąmonės. Reguliariai, o ne tik prieš eilinius rinkimus leidžiamas ir platinamas NS laikraštis kaip tik ir yra pastangų ją žadinti liudijimas. Išsikėlusį didelius tikslus partija privalo net ir fiziškai patvirtinti, kad ji egzistuoja iš tiesų ir nėra tik Teisingumo ministerijos registre randamas „virtualus“ juridinės fikcijos sąrašas. Nesisteminė partija gali deklaruoti turinti net ir tūkstančius narių. Tačiau vien triukšmingo-

Kaip dirbsite savivaldybės taryboje?

Vilniaus miesto taryboje turime parodyti pavyzdį, koks būtų tikrasis demokratiškas atstovų darbas. Turime girdėti vietos bendruomenes, ginti vietos gyventojų interesus, kuo labiau įtraukti juos į miesto sprendimų priėmimą. Kiek paradoksalu, bet net sovietmetis ilgą laiką žalojo Lietuvą, kaldamas į galvą susvetimėjimą ir nepasitikėjimą, individualizmą, tad bendrasis gėris ir viešieji interesai buvo pamiršti. Turime grąžinti šią savimonę, kiekviena tema klausdami, o koks sprendimas naudingas didžiausiai gyventojų daliai ir miestui kaip visumai. Kartu privalome siekti, kad Vilnius būtų lietuviškas miestas, tikroji sostinė, besididžiuojant savo paveldu, istorija, unikaliu grožiu. Maža paslaptis, kad Vilnių bandoma iš pagrindų perkurti, keičiant gatves, kiemus, senamiestį ir visa kita. Teks stovėti tikro, autentiško Vilniaus sargyboje. Tačiau visų pirma rodant, kaip tai galėtų būti daroma visoje Lietuvoje.

Rinkimų metu, ypač Vilniuje, kilo nemažai klausimų, kokiomis lėšomis vykdoma kampanija ir apskritai visą partijos veiklą tarp rinkimų?

Kitaip nei visos parlamentinės partijos, gyvename tik iš mūsų narių mokamo mokesčio ir mus palaikančių piliečių skiriamo 0,6 procento nuo GPM. Didžiuojamės, kad iš šių šaltinių surinkome solidžią sumą. Štai pagal paramą iš GPM – tiek jos sumą, tiek aukotojų skaičių – augame kiekvienais metais. Vos įsisteigę, surinkome apie 10 tūkstančių, 2021 metais – 40 tūkstančių, o 2022 metais – 65 tūkstančius eurų. Pagal šį rodiklį pakilome iš dešimtos į šeštą vietą tarp visų partijų, aplenkdami net kelias daug didesnes, nuolatos rodomas žiniasklaidoje ir esančias Seime partijas. Prie šių lėšų kasmet pridėdame dar apie 20 tūkstančių eurų nario mokesčio, kas taip pat yra vienas geriausių rodiklių tarp Lietuvos partijų. Visa tai vadinu ne tik tam, kad nekiltų klausimų, kokios kilmės mūsų pinigai. Dar svarbiau mums tai, kad šie skaičiai rodo tikrą ir augantį žmonių palaikymą ir tikėjimą tuo, ką darome.

Ar šiomis lėšomis galite konkuruoti su didžiosiomis partijomis?

Neturime iliuzijų, kad galime daug laimėti ar juo labiau daug ką pakeisti, tiesiog parodę daugiau reklamų, dirbdami tais pačiais metodais kaip didžiosios parlamentinės partijos. Žmonės ne veltui nusivylę partijomis, tuščių pažadų metodas diskreditavo visus šio spektaklio da-

se protesto akcijose epizodiškai sušmėžuojančių vis tų pačių keleto vedlių neužtenka visuomenei įtikinti, kad tokia partija yra reali politinė jėga. Atšiauriausiomis žiemos sąlygomis savanoriškai ir neatlygintinai dalindami laikraštį ir bendraudami su žmonėmis NS nariai ir talkininkai parodė, kad mūsų partija dirba kaip gyvas ir veiklus bendražygių būrys. Galiausiai dėl Lietuvos išlikimo kovojantis sambūris privalo ne vien žodžiais, bet ir darbais patvirtinti, kad jis nėra dar viena su skambiais antisisteminiais šūkiu į valdžią besibraunanti politinių karjeristų ir perėjūnų grupelė. Todėl net po nesėkmių negalima nuleisti rankų, bet būtina dar atkakliau vykdyti visapusišką veiklą tarprinkiminius laikotarpius. Kito būdo išvengti pavojaus tapti ir atrodyti visuomenės akyse vienkartinio lengvos sėkmės ieškotojų sambūriu paprasčiausiai nėra. Deja, nesisteminėmis save laikančios opozicinės partijos veikia kitaip. Po trumpos agitacinės kampanijos eilinį kartą pralaimėjusios rinkimus, jos laukia kitų rinkimų, kai vėl gaus progą iškelti dažniausiai niekam nežinomų, nes jokioje visuomeninėje ar politinėje veikloje nedalyvavusių, kandidatų sąrašus. Savivaldos rinkimai ypač išryškino

lyvius. Žinoma, mums vis tiek būtina reklama tam, kad mažiau besidomintys žmonės apskritai išgirstų, pamatytų mus. Gali padaryti geriausią akciją, bet nesumokėjus, apie ją niekas nepraneš ir žmonės nesužinos. Todėl lėšos labai reikalingos ir daug ką keičia. Tačiau mūsų turinys iš esmės kitas. Ne tik pažiūromis, nes Lietuvoje tiesiog nebėra kitos tikrai nuosekliai tautos išlikimo siekiančios partijos. Esame išskirtiniai ir veikimo būdu: siekiame keisti žaidimo taisykles, saldžius pažadus keisti atvira ir dažnai nemalonia kalba apie problemas, siekiame suteikti visuomenei platesnį vaizdą, o ne pataikauti emocijoms. Pagaliau siekiame parodyti valią ir drąsą, nes šiandien jos būtinos, norint ginti mūsų idėjas. Jau visi gali matyti, kad politinio korektiškumo (tiesiai sakant, cenzūros) nesilaikantys žmonės yra užčiaupiami, atleidžiami, pasmerkami visai kaip sovietmečiu. Su tuo kovoti galima, tik valin- gai telkiant žmones ir rodant tikro veiksmo pavyzdį.

Kas yra Nacionalinis susivienijimas, kokios tos pagrindinės jūsų idėjos?

Vadovaujamės Vakarų krikščioniškos civilizacijos ir moralės principais ir nuosekliai juos giname kaip atraminis mūsų tautos kultūrinio ir politinio tapatumo stulpus. Esame tvirti Lietuvos narystės NATO šalininkai. Tačiau visų svarbiausia – esame savarankiškos, stiprios, tautos išlikimą pirmiau visų kitų tikslų keliančios valstybės gynėjai. Esame nacionalistai ekonomikoje ta prasme, jog mums ne tas pats, kas Lietuvoje dirbs ir gyvens – būtina daryti viską, kad lietuvių nepakeistų imigrantai, kad valstybė skatintų smulkų ir vidutinį lietuvišką verslą, o ne tarptautinių korporacijų įsigalėjimą. Kartu esame kultūriniai nacionalistai, nes laikome būtiną lietuvių kalbos, kultūros, istorijos apsaugą nuo globalizmo ir multikultūralizmo. Esame nacionalistai gynybos srityje, nes manome, kad Lietuva, sekdamą Lenkijos pavyzdžiu, pirmiausia turi rūpintis savo saugumu, kaip ir dera suvereniai valstybei, o ne dėti visas viltis tik į sąjungininkų paramą. Lietuva nuo ekonomikos iki švietimo privalo būti save gerbianči ir save steigianti, vietos šeimų ir verslų kūrimąsi skatinanti, priimamoms normoms nepasiduodanti valstybė. Galima žaismingai pasakyti, kad esame Lietuvos išlikimo partija.

„Žmogaus laisvė pirmiausia reiškiasi per gyvenamąją vietą – pagrindiniu savivaldos subjektu turi tapti vietos bendruomenė, o ne administracija“. Iš Nacionalinio susivienijimo politinės programos

gelminę takoskyra tarp NS ir nesisteminiais besiskelbiančių visuomeninių ir partinių sambūrių. Šią takoskyrą sukuria skirtumai tarp politinio veikimo būdų ir stilių. Tai yra skirtis tarp populistinio-sisteminio ir iš tiesų politinio-antisisteminio veikimo. Čia suminėti NS veiklos ypatumai paaiškina, kodėl nuo pat susikūrimo NS įsivardija ir iš tiesų veikia kaip sąjūdinio tipo sambūris.

Lietuvą gali išgelbėti ne popieriuje egzistuojanti „nesisteminės opozicijos“ neveiksni rinkiminė koalicija. Lietuvos likimą gali pakeisti tik sąjūdinė politinė jėga, į kurią telktųsi ir jau pamažu telkiasi šalies piliečiai, ne žodžiais, bet realiais darbais pasiruošę stoti į Tėvynės išsaugojimo talką. NS iš pat pradžių buvo sumanytas ir įsteigtas kaip tokios jėgos provaizdis ir pradinis branduolys. Mūsų tikslas – išauginti šį branduolį į gausią ir stiprią sąjūdinę jėgą. Kviečiame į talką ir siūlome stoti į mūsų gretas visus Lietuvos geros valios žmones.

FAKTAI IR ĮŽVALGOS

Persekiojimas dėl pažiūrų grįžta

Dr. Asta Katutė,
Nacionalinio susivienijimo tarybos narė

Persekiojimo dėl pažiūrų ir ideologinės cenzūros faktai

Pastaruoju metu vieną po kitos girdime istorijas, kai žmonės Lietuvoje nukentė dėl savo pažiūrų. Keli garsesni atvejai susiję su žurnalistika. Du visuomenėje gerai žinomi šios profesijos atstovai sulaukė pasmerkimo už savo veiksmus. LRT Etikos kontrolierė, reaguodama į anoniminį skundą, nubaudė LRT programų vedėją Virginijų Savukyną už tai, kad šis savo feisbuko paskyroje paskelbė Teisingumo ministrę Eveliną Dobrovolską kritikuojantį įrašą. Kritikuoti valdžios veiksmus bet kuriam asmeniui teisę suteikia Konstitucijos 25 straipsnis, o valdžios klaidų nurodymas gali būti laikomas netgi žurnalisto pareiga. Tačiau LRT Generalinei direktorei Monikai Garbačiauskaitei-Budrienei pavaldi kontrolierė nusprendė kitaip. Jos netrikdė tai, kad kiti LRT darbuotojai (pvz. R. Miliūtė, I. Makaraitytė ar kt.) savo asmenines nuomones skelbia ne tik feisbuko paskyroje, bet ir LRT laidose, leidžiant jiems asmeniškai, netgi neadekvačiai kritikuoti politines partijas ar visuomenines organizacijas, viešai skatinti neapykantą kitaminčiams (prigimtinės šeimos šalininkams, pokario rezistencijos puoselėtojams, marksistinės genderizmo ideologijos kritikams ir kt.).

Kitas skandalas vyko Vilniaus universitete. Už dalyvavimą vienoje iš tinklalaidžių VU atsirado iniciatyvų nubausti docentę dr. Jolantą Mažylę. Atkreiptinas dėmesys, jog J. Mažylės persekiojimą VU inicijavo LRT generalinė direktorė, veikianti socialinės partnerystės pagrindais. Skundą tyrusios vidaus institucijos jokių pažeidimų nenustatė, tačiau Universiteto vardu mokslininkės atsiprašyta nebuvo. Priešingai, ji pati buvo apkaltinta, kad paviešino komiteto posėdžio įrašus, kuriuose J. Mažylės skundėjai svarstė jos tariamus pažeidimus.

Tokie atvejai rodo kylančią susidorojimų su piliečiais dėl jų pažiūrų bangą, tačiau pati problema nėra iki galo suprasta. Antai doc. J. Mažylės persekiojimas viešojoje erdvėje vadinamas „mobingu“, tokiu įvardijimu nuslepiančiam esminį skirtumą tarp asmeninio ar profesinio įstaiigos darbuotojų konflikto ir politinių priežasčių sąlygoto terorizavimo.

Cenzūros ir persekiojimo dėl pažiūrų atgijimo masą ir jo keliamą pavojų ypač iškalbingai liudija aplinkybė, kad pagrindiniais tokių praktikų gaivinimo vėliavnešiais tapo VU ir LRT – institucijos, turėjusios būti nepriklausomos ir laisvės kritiškos minties saugotojos.

Negalima nepaminti buvusio Konstitucinio Teismo pirmininko, Vytauto Didžiojo universiteto teisės fakulteto dekaną prof. Dainiaus Žalimo viešo pareiškimo, išsakyto Vilniaus apylinkės teismo teisėjai Rimai Bražinskienei, priėmusiai profesoriui nepatinkantį sprendimą. Anot jo, prašymą dėl vienos lyties partnerystės atmetusi teisėja neturėtų dirbti teisme. Kliuvo ir visai teismų sistemai, kurios lojalumu Lietuvai (!) bei būtinybe didinti jai skiriamą finansavimą suabejojo D. Žalimas. Artimo valdantiejiems asmens pasisakymus galima suprasti ir kaip grasinimus. Neteisingi sprendimai – jokio algų padidinimo. Ar tai etiška ir profesionalu? Abejoju. O sakyti, kad kažkas neturi teisės dirbti ne dėl skaidrumo ar teisėjo etikos pažeidimų, bet dėl jautraus visuomenei sprendimo priėmimo yra akivaizdi ideologinė cenzūra. Gegužės 2 d. Nacionalinis susivienijimas kreipėsi į Lietuvos Respublikos Generalinę prokuratūrą, prašydamas išsiaiškinti, ar D. Žalimas viešu pareiškimu nepadarė nusikalstamos veikos, numatytos BK 232 straipsnyje, t. y. neišreiškė nepagarbos teismui.

Pašalinimo kultūra – šiandieninė persekiojimo už pažiūras forma

Visi šie persekiojimo ir pašalinimo kultūros (angl. cancel culture) reiškiniai yra skirti atšaukti ne tik konkretų asmenį, bet ir sukurti baimės pasakytį ar net pagalvoti kitaip, negu galima, atmosferą. Nepaklusniųjų likimas a iškus – toks pat pasmerkimas ir pašalinimas.

Po šių skandalingų istorijų kiekvienas žurnalistas, prieš kritikuodamas valdžią ar eidamas į nesistemingą žiniasklaidos priemonę, pagalvos, o D. Žalimo komentarai galimai skirti aukštesnių instancijų teismams, kuriems teks nagrinėti pareiškėjų apeliaciją.

Valstybei svarbių sričių profesionalams akivaizdžiai diktuojami vertybiniai pasirinkimai. Nurodoma, kas turi būti laikoma vertybe, o kas ne. Kaip turi elgtis asmuo, norintis gyventi ramiai ir siekti karjeros, ir už ką galima sulaukti pasmerkimo. Esminis dalykas – kaip į tai reaguos kolegos. Žurnalistų organizacijos palaikė savuosius, dėl teisėjos – palauksim Generalinės prokuratūros atsakymo.

Vyresnio amžiaus žmonėms, išgyvenusiems SSSR okupaciją ir komunistinio režimo realijas, nesunkiai atpažįstamas toks persekiojimas už pažiūras. Sovietme-

„Pilietinės teisės negali būti apribojamos dėl politinių įsitikinimų, bet kokie persekiojimai už politines pažiūras laikomi neteisėtais ir užtraukiančiais baudžiamąją atsakomybę“.

Iš LPS Bendrosios programos, 1988 m.

čiu kitaip mąstantys buvo vadinami liaudies priešais, kuriuos išaiškinti padėdavo įvairiausi skundikai. Taip režimui netinkantys asmenys buvo įkalinami, tremiami į Sibiro lagerius ir baudžiami mirties bausme. Remiantis sufabrikuotais „darbo žmonių“ laiškais Komunistų partijai, buvo smerkiami režimui neįtinkantys iškilūs rašytojai, mokslo ir kultūros darbuotojai. Iš Vilniaus universiteto (tuo metu V. Kapsuko) buvo pašalinti mokslininkai Tadas Petkevičius, Tadas Zaleskis, Vosylius Sezemanas, Vanda Zaborskaitė ir kiti.

Šių dienų Lietuvoje ideologinis ir politinis persekiojimų dėl „neteisingų“ pažiūrų pobūdis dažniausiai yra dangstomas tariamų etikos pažeidimų širma. Kelia nerimą Lietuvoje ryškėjančios sovietmečiui nebūdingos kitaminčių persekiojimo akademinėje bendruomenėje ypatybės. Okupacijos laikotarpiu „nepatikimų“ dėstytojų ir studentų smerkimo kampanijas inicijuodavo nurodymus „iš viršaus“ gavęs palyginti negausus „pažangus aktyvas“. Dauguma studentų bjaurėdavosi valdžiai tarnaujančiais skundikais ir tik bijodami represijų kaip pasyvūs stebėtojai dalyvaudavo kolektyviniuose smerkimo spektakliuose. Mūsų dienomis beveik 100 VU Komunikacijos fakulteto studentų savanoriškai įsitraukė į doc. J. Mažylės terorizavimo kampaniją. Toks gėdingas akademinės bendruomenės narių elgesys yra grėsmingas požymis, jog Lietuvos aukštosiose mokyklose kryptingai ugdoma ir dideliu mastu spėta suformuoti nauja ideologinių fanatikų ir oportunistų karta. O nacionaliniu transliuotoju vadinamas LRT jau senokai nėra nepriklausoma žiniasklaidos priemonė.

Patiriantys diskriminaciją ir persekiojami dėl įsitikinimų Lietuvos piliečiai kol kas nepatiria fizinių represijų, kaip kad buvo SSRS okupacijos laikais. Tačiau daugelis sovietinės okupacijos metais išgyventų patirčių grįžo. Šių dienų demokratine besivadinančioje Lietuvoje viešosios ir privačios įmonės ir įstaigos skelbia besivadovaujančios niekaip su jų veikla nesusijusiomis „pažangiomis“ vertybėmis, kurias, gresiant pavojui netekti darbo, yra verčiami viešai išpažinti ir reklamuoti jų darbuotojai.

Ar žmonės nuolankiai priims tai, kad jiems diktuojama, kaip mąstyti ir ką sakyti? Kiek aktyviai visuomenė sieks apginti sąžinės ir žodžio laisvę, tiek jos ir bus, o pašalinimo kultūra atitinkamai mažės arba plėsis.

Iš Nacionalinio susivienijimo memorandumo „Dėl persekiojimų už pažiūras piliečių ir jų persekiotojų atsakomybės“

- aiškiai ir nedviprasmiškai pripažinti, kad Lietuvoje, kiek pakitusių formomis, atgijo sovietinė kitaminčių persekiojimo „kultūra“, kuria yra dėsningai kuriamas ir palaikomas visuomenės supriešinimas ir sėjama tarpusavio neapykanta;
- inicijuoti teisės aktų pataisas ir papildymus, kuriais būtų aiškiai atskirti etiniai asmenų nusižengimai nuo jais dangstomų ideologinių ir politinių kaltinimų bei persekiojimų ir numa-

tyta teisinė atsakomybė už tariamai etiniais motyvais maskuojamą persekiojimą dėl vertybinių nuostatų ir pažiūrų bei įsitikinimų;

- paraginti VU Rektorių, Senatą ir Tarybą įvertinti Komunikacijos fakulteto administracijos, Žurnalistikos bakalauro programos komitetų narių ir kolektyvinius skundus pasirašinėjančių studentų vaidmenį bei atsakomybę dėl doc. J. Mažylės persekiojimo ir nedviprasmiškai išsakyti savo pozici-

ją dėl buvusio rektoriaus A. Žukausko pradėto universiteto ideologizavimo ir susidorojimų dėl pažiūrų praktikos;

- kreiptis į teisėsaugos institucijas, kad būtų nedelsiant ištirta, ar LRT Generalinės direktorės M. Garbačiauskaitės-Budrienės veiksmai persekiojant VU doc. J. Mažylę ir žurnalistą V. Savukyną yra suderinami su Direktorės einamomis pareigomis, ar jie galimai nėra baudžiamojo nusikaltimo požymių turintis piktnaudžiavimas įgalio-

jimais, suteikiantis teisinį pagrindą neleisti jai dalyvauti konkurse LRT Generalinio direktoriaus pareigoms užimti;

- sudaryti reprezentatyvią ir kvalifikuotą visuomeninę Komisiją prie LR Prezidento persekiojimą dėl pažiūrų patyrusių piliečių pareiškimams ir skundams tirti, analogišką Sąjūdžio laikais sovietinio režimo persekiojimus patyrusių politinių kalinių ir tremtinių skundus tyrusiai Komisijai.

Kodėl verta mumis pasitikėti? Ką nuveikėme?

- Susibūrę 2020 metais, užsibrėžėme siekti esminių permainų, kviesti piliečius susigrąžinti valstybę, tapti tikraisiais jos šeimininkais;
- esame įsipareigoję tęsti Sąjūdžio idealus, kai politika buvo ne siauros įtakingos grupės reikalas, bet piliečių vykdoma reali valdžios kontrolė;
- sakome ne ligšiolinei oligarchinei nomenklatūrinei valstybei ir siekiame teisingos valstybės visiems piliečiams;
- teisinga valstybė – tai iš esmės pertvarkyta teismų sistema (įskaitant Konstitucinį Teismą); tai nuo oligarchinių grupių spaudimo nepriklausanti politinė veikla; tai tarnystė visuomenei suprantanti, o ne ja manipuluojanti ir ją indoktrinuoianti žiniasklaida; tai ES lėšas žarstančių organizacijų kontrolė;
- išpažįstame tradicines moralines pažiūras, prigimtine šeimą, esame įsipareigoję puoselėti savitą kultūrą, atsisakome „globalios Lietuvos“ strategijoje numatomos Lietuvos ateities, kurioje turi išnykti lietuvių tauta ir valstybė;
- suprantame vakarietišką civilizacinę ir geopolitinę Lietuvos tapatybę, siekiame būti visavertę ir lygiai teise Vakarų pasaulio bendrijos nare.
- pasisakome prieš Stambulo konvencijos ratifikavimą, už referendumą šeimos sampratos klausimu;
- kovojame už valstybinę lietuvių kalbos statuso išsaugojimą, mokyklų tik lietuvių dėstomąją kalba diegimą;
- esame nuoseklūs Birželio sukilimo ir laisvės kovų atminties gynėjai, desovietizacijos ir KGB agentūros išslaptinimo šalininkai;
- siekiame pertvarkyti globalistinės ir neretai antivalstybinės propagandos židiniu tapusią LRT ir grąžinti nacionalinį transliuotoją visuomenei;
- „Nėjleisti nė vieno!“ – tokios principinės nuostatos laikomės dėl nelegalių migrantų antplūdžio iš Baltarusijos;
- kompetentingai pasisakome prieš tariamą elektros rinkos „liberalizavimą“, giname energetikos ūkio valstybinės priežiūros išsaugojimo nuostatą;
- tebevykstant karui Ukrainoje, raginame valdžią imtis būtinų žingsnių mūsų saugumui užtikrinti.

Kronika

Kovo 5 d. Savivaldybių tarybų ir merų rinkimuose Nacionalinio susivienijimo nariai Vytautas Sinica, Almantas Stankūnas ir Aleksandras Nemunaitis išrinkti į Vilniaus miesto savivaldybės tarybą.

Kovo 31 d. NS valdybos pareiškimas „Dėl pavojaus valstybinei lietuvių kalbai“

Balandžio 4 d. NS valdybos pareiškimas „Dėl būtinybės įgyvendinti visuotinės gynybos modelį“

Balandžio 16 d. Įsteigtas Nacionalinio susivienijimo Kėdainių skyrius. Pirmininku išrinktas Edvardas Sinickas. Sveikiname kėdainiškius!

Balandžio 17 d. NS kreipimasis į prokuratūrą dėl galimų nusikalstamų veikų, organizuojant būsimo ministerijų miestelio statybas Vilniuje.

Balandžio 21 d. „Valstybinei kalbai – taip, Armonaitės savivalei – ne!“. Protesto akcija prieš valstybinę lietuvių kalbos menkinimą ir stūmimą iš viešojo gyvenimo.

Balandžio 24 d. NS valdybos memorandumas „Dėl persekiojamų už pažiūras piliečių ir jų persekiojotojų atsakomybės“.

Gegužės 2 d. NS kreipimasis į Generalinę prokuratūrą dėl Dainiaus Žalimo įrašo, galimai pažeminusio teisėją ir teismą.

Gyventojų parama – stiprėjimo ir pasitikėjimo mumis ženklas

Kol kas dar nesame ta politinė partija, kuri naudotųsi biudžeto asignavimais. Tad didžiausią finansinę paramą NS gauna iš narių metinių mokesčių. Pagal NS nario mokesčio mokėjimo tvarką, nustatyti tik privalomi minimalūs mokesčio dydžiai ir siūlomas dydis. NS nariai dėl mokesčio dydžio apsisprendžia asmeniškai. Pagal mokačiųjų narių procentą ir mokamas sumas esame drausmingesni net už kai kurias parlamentines partijas.

Kitas svarbus NS finansavimo šaltinis – kiekvienų metų sausio–gegužės mėnesiais Jūsų skiriami 0,6 proc. nuo sumokamo gyventojų pajamų mokesčio. Šios rūšies paramą 2020 m. paskyrė 425 asmenys, ji siekė 10 728 eurų; 2021 m. rėmėjų buvo jau 1632, o parama – 40 590 eurų; 2022 m. – 1906 rėmėjai, o parama – 65 063 eurai. Dėkojame! Tai akivaizdus NS stiprėjimo ir pasitikėjimo mumis ženklas.

Tikimės dar aktyvesnės Jūsų paramos ir ateityje.

Prisijunk prie mūsų. Stiprinkime Lietuvą kartu!

Jeigu mūsų pažiūros ir idėjos Jums artimos ir norite prisidėti prie kilnių tikslų – kad lietuvių tauta per amžius gyventų šioje žemėje, būdama savo valstybės šeimininkė – prisidėkite. Tai galite padaryti, užpildę nario anketą arba tapdami rėmėju.

Daugiau žinių apie NS veiklą ir narystę:
www.susivienijimas.lt, facebook.com/NSVilnius

Verta paskaityti!

Sąjūdžio mitingas Vingio parke, 1988 m. liepos 9 d.